

عنوان مقاله:

ارتقای تعلق به مکان با الگو پذیری از معماری خانه ایرانی در خلق فضایی به مثابه خانه برای سالمندان

محل انتشار:

دومین کنفرانس معماری، شهرسازی، عمران و محیط زیست (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

زهرا آقائی - کارشناس ارشد مهندسی معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران شمال

امیرمسعود دباغ - استادیار دانشکده معماری و شهرسازی دانشگاه سوره، مدیر گروه معماری اسلامی

خلاصه مقاله:

سالمندی بعنوان مرحله ی سوم از عمر انسان است. حضور در خانه سالمندان و دوری از محیط آشنای خانه و حمایت های خانوادگی در کنار ضعف ها و فقدان های دوران پیری، مشکلاتی همچون تنهایی، دلتنگی، ناامیدی و بی پناهی را برای آنان ایجاد می کند. بسیاری از سالمندان عوامل محیطی را مسبب این مسئله می دانند. معماران نقش مهمی در شکل گیری محیط انسان ایفا می کنند. یکی از مهمترین شاخصه های ارتباط انسان با محیط، حس تعلق به مکان است که در راستای تداوم حضور انسان در مکان نقش تعیین کننده ای دارد. این مقاله از طریق مطالعات کتابخانه ای و تحقیقات نظری از نوع کیفی توصیفی تحلیلی سعی در بررسی عناصر ایجاد کننده حس تعلق به مکان در خانه های سنتی دارد تا به وسیله ی به کار بردن آن عناصر نقشی در جهت افزایش کیفیت روانی و رضایتمندی سالمندان مقیم خانه سالمند ایفا کند. با توجه به تاثیر متقابل انسان بر فضا و فضا بر انسان این مسئله پیش می آید که چگونه در خانه سالمندان می توان حس تعلق به مکان را افزایش داد که مزایای آن آرامش، احساس امنیت و برگشت احساسات نابود شده و تغییر تلقی فرد و جامعه، از این مکانهاست. با این تفاسیر می توان با به کار بردن عناصر ایجاد کننده حس مکان، به هدف خلق فضایی هویت دار بمانند خانه به معنای واقعا خانه رسید که باعث تسکین شرایط نامطلوب روحی و افزایش کیفیت روانی و رضایتمندی سالمندان گردد و همچنین باعث خلق فضایی شده مشوق فعالیت های حرکتی سالمندان باشد.

کلمات کلیدی:

سالمند، حس مکان، حس تعلق، معماری خانه های سنتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1449045>

